

USAs Kubapolitik som absurd teater

William M. LeoGrande är Non-Resident Fellow vid Quincy Institute och Associate Vice-Provost for Academic Affairs, professor i statsvetenskap och Dean Emeritus vid School of Public Affairs vid American University i Washington, D.C.

USAs Kubapolitik som absurd teater

Kubansk-amerikanska lagstiftare smög in nya sanktioner i ett lagförslag i USAs kongress som syftade till att hålla den federala regeringen fungerande. Vita huset är inte bättre.

Att försöka förstå USA:s politik gentemot Kuba är som att försöka förstå en pjäs i den absurda teatern. Motiveringarna från politikens försvarare är helt obegripliga, och när de försöker förklara låter de som rollfigurer i en Ionesco-pjäsa. De senaste lagförslagen från kubansk-amerikanska ledamöter i representanthuset är utmärkta exempel.

Representanterna Mario Díaz-Balart (R-Fla.), ordförande i underutskottet för anslag till utlandsoperationer, och María Elvira Salazar (R-Fla.), ordförande i underutskottet för utrikesfrågor på västra halvklotet, föreslog nyligen nya sanktioner som permanentar Kubas grundlösa beteckning som sponsor av internationell terrorism, blockerar bistånd till Kubas privata sektor på grund av att de påstår att den inte finns, och straffar länder som är tar emot kubanska hälsovårdsexperter för att praktisera "modernt slaveri". De två sista förslagen blev lag i den "omnibusbudget" som antogs förra månaden för att undvika en nedstängning av statsapparaten.

Kuba finns med på UD:s terrorlista, trots att UD:s senaste landrapport om terrorism inte ger några bevis för att Havanna ägnar sig åt internationell terrorism. I rapporten hänvisas till att Kuba hyser amerikanska flyktingar som begick politiskt motiverade brott i USA för mer än 40 år sedan. Samtidigt har USA i årtal hyst ökända exilkubaner som Orlando Bosch och Luis Posada Carriles, skyldiga till otaliga terroristattacker mot Kuba, inklusive bombning av ett kubanskt flygplan, där alla 73 ombord dödades, och bombning av turisthotell i Havanna.

I början av Biden-administrationen sade Vita huset att man var "fast beslutet att noggrant granska" Kubas beteckning, och i oktober 2022 sade utrikesminister Antony Blinken till Colombias president Gustavo Petro: "Vi kommer att fortsätta som nödvändigt att se över dem för att se om Kuba fortsätter att förtjäna den beteckningen." Men bara fem månader senare sa han till kongressen: "Vi planerar inte att ta bort dem från listan." Vice biträdande utrikesminister Eric Jacobstein berättade för en grupp demokratiska lagstiftare att det, i motsats till vad de tidigare hade fått höra, inte pågick någon översyn av Kubas placering på terrorlistan.

På frågan vid en pressträff 2023 varför Kuba fortfarande fanns på terrorlistan, svarade en talesman för UD att det berodde på Kubas "långa historia av allvarliga brott mot mänskliga rättigheter, förtryck av en fri press, förtryck av det civila samhället" - vilket inte har något att göra med internationell terrorism. Tjänstemannen erkände också, tydligen ovetande om ironin, att USA:s och Kubas

regeringar för regelbundna samtal om samarbete mot terrorism under beskydd av ett avtal om brottsbekämpning som slöts under Obama-administrationen.

Förra året sponsrade Díaz-Balart tillsammans med Salazar ett lagförslag som hindrade Biden-administrationen från att ta bort Kuba från terroristlistan tills landet blivit en flerpartidemokrati. Även om det är osannolikt att lagförslaget kommer att antas i denna kongress, så för dess åsidosättande av de lagstadgade kriterierna för att beteckna ett land som sponsor av terrorism tankarna till Humpty Dumpty's uttalande i Alice i Underlandet, "När jag använder ett ord, betyder det precis vad jag väljer att det ska betyda."

Díaz-Balart hade bättre tur med omnibusanslaget. När kongressen misslyckas med att anta de 12 anslagsförslagen som finansierar regeringen, tar den till omnibusanslag som klumpar ihop alla oavslutade lagförslag till ett lagförslag som måste antas för att undvika en nedstängning av regeringen. Alla möjliga tvivelaktiga åtgärder hamnar i omnibusanslagen eftersom det helt enkelt inte finns tid att filtrera bort dem alla. Som ordförande i underutskottet för anslag till utrikesoperationer var Díaz-Balart perfekt positionerad för att föra in nya Kubasanktioner i omnibusförslaget.

Omnibusanslaget förbjuder Bidenadministrationen att stödja Kubas framväxande privata sektor som har cirka 10.000 nya företag, trots att främjande av privat företagande har varit USA:s officiella politik under presidenterna Obama, Trump och Biden. Rep. Salazar kallar den privata sektorn en "myt" eftersom en del av företagen ägs av släktingar till regeringstjänstemän, även om det stora flertalet inte gör det. För ett år sedan tvingade Díaz-Balart Biden-administrationen att överge planerna på att hjälpa den privata sektorn genom att hota med att blockera stödet till Ukraina. Hans anslagsförslag, som nu är lag, blockerar USA:s finansiering av "företagsfrämjande, ekonomisk reform, eller entreprenörskap" på Kuba.

En annan bestämmelse i omnibus-anslaget skulle straffa länder som betalar Kuba för att tillhandahålla medicinska tjänster på grund av att sådana kontrakt utgör "modernt slaveri". Sedan 1960-talet har Kuba skickat ca 400.000 läkare till 164 länder, men under de senaste två decennierna har kontrakt för medicinsk service blivit en viktig källa till valutaintäkter.

År 2006 började president George W. Bush erbjuda inresa till USA och en snabb väg till medborgarskap för att locka kubanska läkare som tjänstgjorde utomlands att hoppa av. Några av dem som hoppade av kritiserade pressen på dem att tjänstgöra utomlands, de hårda och restriktiva arbetsförhållandena och den procentandel av kontraktsavgifterna som de fick. Däremot rapporterar läkare som tjänstgör i programmen att de anmält sig som frivilliga eftersom lönerna är betydligt högre än deras löner på Kuba, och av en önskan att hjälpa människor i nöd.

Under Obama-administrationen arbetade amerikansk och kubansk medicinsk personal tillsammans i Haiti efter jordbävningen 2010 och i Västafrika för att bekämpa utbrottet av ebolaviruset. I sitt tal till det kubanska folket 2016 lovordade president Obama Kubas medicinska internationalism och sade "Ingen bör förneka de tjänster som tusentals kubanska läkare har utfört för de fattiga och lidande". Men kubansk-amerikanska republikaner förnekar det.

Den ursprungliga versionen av anslaget till utlandsoperationer som kom från Díaz-Balarts underkommitté och godkändes av representanthuset skulle ha stoppat USA:s bistånd till Panamerikanska Hälsoorganisationen PAHO, WHO:s organisation för Latinamerika, och alla länder och internationella organisationer som har medicinska kontrakt med Kuba. Dessa bestämmelser kom inte med i den slutliga omnibuslagstiftningen. Men det lagförslag som antogs förbjuder inresa till USA och hotar med ekonomiska sanktioner mot "tjänstemän i utländska regeringar och deras närmaste familjemedlemmar" vars regeringar har medicinska servicekontrakt med Kuba.

Kuba har medicinsk personal som tjänstgör utomlands i dussintals länder, inklusive Mexiko, Italien, Qatar, Jamaica, flera mindre karibiska stater och Nordirland. Ligger det verkligen i USA:s nationella intresse att förbjuda deras regeringstjänstemän från USA? Skulle Mexikos oumbärliga samarbete om migration och narkotikahandel överleva ett sådant förbud? Under förhandlingarna om det slutliga omnibus-lagförslaget tog man lyckligtvis sitt förnuft till fånga och gjorde dessa sanktioner beroende av ett undantag från presidentens sida. Men de är fortfarande landets lag, där Washington än en gång tillskriver sig rätten att sanktionera andra länder för deras förbindelser med Kuba, som om varken deras eller Kubas suveränitet betyder något i Washington.

Det är den slutliga absurditeten i USA:s Kubapolitik. Det är inte bara det att så mycket av den bygger på falska premisser och förvrängda fakta. Det är att en liten grupp konservativa kubansk-amerikanska lagstiftare, besatta av att reducera Kuba till fattigdom, har kunnat diktera en politik som skadar USA:s bredare intressen i Latinamerika, Europa och det globala Syd. De kommer undan med det eftersom ingen fråga är viktigare för dem än Kuba, och Kuba är inte tillräckligt viktigt för Biden för att han ska kunna stå upp mot dem.

Denna politik är inte kostnadsfri. Som vatten som droppar på en sten urholkar den gradvis den goda viljan hos andra länder och minskar Washingtons "mjuka makt". Den ackumulerade skadan beskrivs av den årliga omröstningen i FN:s generalförsamling om Kubas resolution som fördömer USA:s embargo. När resolutionen först lades fram 1992 antogs den med 59 länder för, 3 emot (USA, Israel och Rumänien) och en majoritet på 71 länder som lade ned sina röster. Förra året röstade 187 länder för resolutionen. Ukraina lade ned sin röst och endast Israel röstade nej tillsammans med USA.

När de amerikanska patrioterna förklarade sig oberoende av den brittiska kronan, beskrev de sina skäl i självständighetsförklaringen utifrån en "anständig respekt för mänsklighetens åsikter". Denna respekt är inte en dygd som Washingtons beslutsfattare bör överge bara för att USA har blivit en supermakt.

William Leo Grande, Responsible Statecraft 240402 (ZT)

[Watching US Cuba policy in the theater of the absurd](#)

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72